WIKIVORT
הוורטיס שלנו לכולנו

פרשת וישלח

אמת ושקר - חיבור חלקי הפאזל

קורות הפרשה

אחרי 20 שנות גלות יעקב אבינו חוזר עם נשותיו ובניו ועם כל רכושו חזרה אל ארץ ישראל. כהכנה למפגש הבלתי נמנע עם עשו, יעקב שולח מלאכים להודיע לעשו על בואו. המלאכים חוזרים ומבשרים לו כי עשו בדרכו אליו עם ארבע מאות אנשי מלחמה. "וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד, וַיֵּצֶר לוֹ", יעקב נערך לפגישה, הוא חוצה את אנשיו לשני מחנות, ונושא תפילה לקב"ה שיצילנו מעשו. יעקב גם נותן מתנות ביד עבדיו, עדרים של בהמות אותם הוא שולח במרווחים בין עדר לעדר, עם המסר שזו מנחה ממנו לעשו. המטרה לרכך את ליבו של עשו.

בלילה מעביר יעקב את נשיו וילדיו את הנחל במעבר יבק והוא נותר לבדו ונאבק עם המלאך עד עלות השחר. המלאך נכנע, אבל לא לפני שהוא תוקע את ידו בכף ירכו של יעקב. יעקב לא מוכן לשחרר אותו לפני שהמלאך יברך אותו והמלאך אומר לו שלא יקרא שמו יעקב יותר, אלא ישראל. אנו מקבלים את הציווי לא לאכול את גיד הנשה.

בבוקר מגיע עשו, יעקב מתקרב אליו ומשתחווה שבע פעמים, עד שעשו רץ אליו ומנשקנו. לאחר חילופי דברים, עשו פורש והולך לאדום. יעקב ממשיך הלאה לעיר שכם. בשכם קורה כל המעשה עם דינה בת יעקב. בהמשך הפרשה, על אם הדרך אפרתה, רחל יולדת את בנימין ומתה. לאחר מכן, מסופר גם על מותו של יצחק אבינו בגיל מאה ושמונים. התורה גוללת בפנינו את תולדות עשו. סוף הפרשה מספר על שמונת המלכים שמלכו באדום לפני מלוך מלך לבני ישראל.

מפגש יעקב ועשו

למרות הבטחת הקב"ה ליעקב אבינו שיהיה עמו בשובו אל ארץ ישראל וישמור עליו, פחד יעקב מאוד מהמפגש עם עשו. יש הרבה דברים שניתן ללמוד מהנהגתו של יעקב במקרה זה, איך ינהג כל אדם בעת צרה. כך עושה יעקב, ראשית הוא שולח מלאכים לעשו, על טיבם של מלאכים אלה עוד נדבר בהמשך, וכבר במסר שהוא שולח עם המלאכים הוא מודיע לעשו מספר דברים.

"כֹּה אָמַר, עַבְדְּךָ יַעֲקֹב, עִם-לָבָן גַּרְתִּי, וָאֵחַר עַד-עָתָּה". עבדך יעקב, יעקב מחניף לעשו. אומר הילקוט שמעוני: "אמר יעקב: אחניף לו לעשו מפני דרכי שלום, שמחניפים להם לרשעים בעולם הזה". יעקב הרי יודע שהשליטה בעולם הזה ניתנה לעשו.

בנוסף, מה פשר 'עם לבן גרתי', הרי ברור שעשו יודע היכן היה יעקב. אלא רמז לו, גרתי עם מי שידוע כגדול המכשפים, אבי הרמאים, ויצאתי ממנו שלם, דע את כוחי. 'גרתי' זה נוטריקון תרי"ג, ששמר יעקב על חוקי התורה גם אצל אותו רשע ועל כן מודיע לעשו שהקב"ה לצידו.

לבסוף, מה פרוש 'ואחר עד עתה'? אומר יעקב, חיכיתי עד עכשיו מלשוב לארץ ישראל, שעדיין לא נולד האויב האמיתי של עשו, ועכשיו 'ויהי לי שור', נולד יוסף שנקרא שור. "בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ" (דברים ל"ג י"ז). לכן אין לי לירא ממך שהרי נולד יוסף, וכתוב, "וְהָיָה בֵית-יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לֶהָבָה, וּבֵית עֵשָׂו לְקַשׁ, וְדָלְקוּ בָהֶם, וַאֲכָלוּם; וְלֹא-יִהְיֶה שָׂרִיד לְבֵית עֵשָׂו, כִּי ה' דִּבֵּר" (עובדיה א' י"ח) (מדרש תנחומא).

אם כן, יעקב מעביר מסר ברור לעשו, ועם זאת הוא נערך היטב למפגש. מפני שהמלאכים חוזרים עם מסר ברור, "בָּאנוּ אֶל-אָחִיךָ, אֶל-עֵשָׂו". רש"י אומר, "שהיית אומר אחי הוא אבל הוא נוהג עמך כעשו הרשע עודנו בשנאתו". לכן יעקב מתקין את עצמו בשלושה דברים: תפילה, דורון ומלחמה.

פרשת וישלח

ניתן ללמוד, שעם כל ההבטחות שיש לנו מהקב"ה, גם אם יש בנו אמונה חזקה, אסור לחשוב שמגיע לנו משהו. יעקב חושש שאולי יש בו איזה חטא שעלול לפגום כך שעשו ינצח אותו. עשרים שנה שלא ישב בארץ המובטחת ולא עסק בכיבוד אב, אולי הזכויות האלה יעמדו לעשו. לכן נושא תפילה ומבקש רחמים מהשמיים.

עם זאת, הוא לא מסתפק בכך, אלא עושה גם השתדלות, שחייב אדם לעשות את כל מה שיכול בדרך הטבע ולא לסמוך על הנס, שאין סומכים על הנס. לכן חוצה את מחנהו לשניים, ושולח מתנות לעשו בכדי לרכך את ליבו. יודע יעקב, "כִּי הַשֹּׁחַד יְעַוֵּר עֵינֵי חֲכָמִים" (דברים ט"ז י"ט), כל שכן עיני רשעים.

המאבק עם המלאך

בלילה שלפני המפגש עם עשו מתחולל מאבק עצום. כתוב, "וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב, לְבַדּוֹ; וַיֵּאָבֵק אִישׁ עִמּוֹ, עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר". האיש הזה היה מלאך, המלאך סמאל, שרו של עשו. לכל אומה יש שר בשמיים שמנהיג אותה, והשר השפל מכולם הוא שרו של עשו. על מנת להכניע אומה בעולם הזה צריך להכניע את השר שלה למעלה, לטפל בשורש. כמו שכתוב ביציאת מצרים, כשבני ישראל עומדים על ים סוף וצבא מצרים קרב אליהם: "וַיִּשְׂאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם נֹסֵעַ אַחֲרֵיהֶם" (שמות י"ד י'), אומר שם רש"י, "ראו שר של מצרים נוסע מן השמים לעזור למצרים". גם שם המאבק האמיתי היה נגד השר של מצרים.
יעקב אבינו מנצח במאבק ומכניע את שרו של עשו. אבל המלאך פוגע רק במקום אחד, בכף ירך רגלו, בגיד הנשה.

גיד הנשה

אחת ממצוות לא תעשה היא הציווי שלא לאכול את גיד הנשה, שכתוב בפרשה, אחרי אותה פגיעה שפגע המלאך ביעקב, "עַל-כֵּן לֹא-יֹאכְלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-גִּיד הַנָּשֶׁה, אֲשֶׁר עַל-כַּף הַיָּרֵךְ, עַד, הַיּוֹם הַזֶּה: כִּי נָגַע בְּכַף-יֶרֶךְ יַעֲקֹב, בְּגִיד הַנָּשֶׁה". ננסה להבין מה פשר העניין, למה חמור כל כך עניין גיד הנשה שהוא אפילו אסור בהנאה, ואפילו לכלב אסור לתת אותו.

כתוב בפרשה זאת בזוהר הקדוש, להלן פרוש הסולם, "ולמה נקרא גיד הנשה, ומשיב, כלומר, גיד שהוא מנשה, דהיינו מדיח, בני אדם מעבודת בוראם. ושם רובץ יצר הרע".

"וכיוון שהמלאך התאבק עם יעקב, לא מצא מקום בגופו שיוכל להתגבר על יעקב, כי כל אברי גופו עזרו ליעקב. כי כולם היו חזקים ולא היתה בהם חולשה, ואין הקליפה נאחזת אלא במקום חסרון וחולשה. מה עשה, ויגע בכף ירכו בגיד הנשה, במינו, דהיינו ביצר הרע שהוא מינו, ושם מקומו של היצה"ר, ומשם בא יצר הרע אל בני האדם".
"...באבריו של האדם מרומז מה שלמעלה. אם האבר טוב הוא ממשיך טוב, ואם הוא רע ממשיך רע. ועל כן כל אבר שאוכלים מן בעלי חיים מחזק אבר שכנגדו באדם האוכל. ודאי שגיד הנשה מחזק את היצר הרע שהוא מינו..."

ניתן לבאר, בדרכו של 'בעל הסולם', כי כשאנו מדברים על יצר הרע, רע זה ר"ת, רצון עצמי, אגואיזם, הרצון לקבל. יוצא מכך שגיד הנשה מחזק את הרצון המקולקל, לקבל לעצמו בלבד, שורש הרע. לכן נאמר שגם לכלב אסור לתת אותו, כי הכלב מצווח 'הב הב', תביא לי, תביא לי, מייצג את אותו רצון שנמצא בנו, ושאותו אסור לחזק.

תיקון ובירור

הרב שיינברגר שליט"א מסביר, יש בבריאה מסגרת של תיקון שנקראת עש"נ - עולם, שנה, נפש.

במסגרת שלושת אלו קיימים כל מיני המציאויות שיש בבריאה. בכל מסגרת כזאת של תיקון, תמיד ישנו גם מקום חולשה, מקום שאי אפשר לתקן שם עד לגמר התיקון. מה שצריך לעשות זה לא להתקרב לשם.

תיקון הוא לקחת דבר שיש לו צורה מסוימת ולברר את כל החלקים שלו. לעשות תיקון זה נקרא אכילה. כמו במעבדה, לשים את כל הדברים לחוד, לברר, דברים טובים לחוד, רעים לחוד. את הטובים לחבר אל הגוף ואת הפסולת להוציא החוצה. זה נקרא אכילה וזה העבודה שלנו. הקב"ה נותן הרבה חומר ואנחנו עושים בירור.
יש מקומות שאי אפשר לתקן לפני הזמן ושמה כאמור, אסור לנגוע. בזמן, זה תשעה באב. בנפש, בגוף האדם, זה גיד הנשה. יש גם מקומות כאלה בעולם, אולי, אומר הרב שיינברגר שליט"א, זהו משולש ברמודה.

הזוהר הקדוש מסביר זאת כך, "יש באדם שס"ה גידים, וכנגדם שס"ה מצוות, שהם לא ניתנו להעשות. שגיד הנשה הוא אחד מהם. וכנגד שס"ה ימות השנה, ותשעה באב הוא אחד מהם, שהוא כנגד המלאך סמאל, שהוא אחד משס"ה מלאכים השולטים על שס"ה ימות השנה. ונמצא ט' באב בשס"ה ימות השנה, וגיד הנשה בשס"ה גידים, הם בחינה אחת. ועל כן אמרה תורה לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, א"ת הוא לרבות תשעה באב, שאין אוכלים בו ואין שותים. להיותו בחינה אחת עם גיד הנשה".
אז מקום הפגיעה של המלאך ביעקב היה בכף ירכו, ברגל. אומר הרב שיינברגר שליט"א, שני רגלים אלו הם המעמידים את כל הקומה, רגל ימין זה נצח, רגל שמאל זה הוד, וכל הצרות היו בהוד, הספירה החמישית בז"א. בחודש אב שהוא החודש החמישי, באלף החמישי, נחרבו בתי המקדש. על כן כתוב בדניאל, "וְהוֹדִי, נֶהְפַּךְ עָלַי לְמַשְׁחִית" (דניאל י' ח'). על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, זהו מקום ללא תקנה.

<u>הפגישה עם עשו</u>
למחרת בבוקר, מתרחש המפגש עם עשו. כתוב, "וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב עֵינָיו, וַיַּרְא וְהִנֵּה עֵשָׂו בָּא, וְעִמּוֹ, אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ; וַיַּחַץ אֶת-הַיְלָדִים, עַל-לֵאָה וְעַל-רָחֵל, וְעַל, שְׁתֵּי הַשְּׁפָחוֹת. וַיָּשֶׂם אֶת-הַשְּׁפָחוֹת וְאֶת-יַלְדֵיהֶן, רִאשֹׁנָה; וְאֶת-לֵאָה וְיַלְדֶיהָ אַחֲרֹנִים, וְאֶת-רָחֵל וְאֶת-יוֹסֵף אַחֲרֹנִים. וְהוּא, עָבַר לִפְנֵיהֶם; וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה שֶׁבַע פְּעָמִים, עַד-גִּשְׁתּוֹ עַד-אָחִיו. וַיָּרָץ עֵשָׂו לִקְרָאתוֹ וַיְחַבְּקֵהוּ, וַיִּפֹּל עַל-צַוָּארָו וַיִּשָּׁקֵהוּ; וַיִּבְכּוּ".

יעקב ניגש אל עשו ומשתחוה שבע פעמים ונשאלת השאלה איך יתכן הדבר?

כתוב בתורה, "כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה, לְאֵל אַחֵר" (שמות ל"ד י"ד), וכי יכול להיות שיעקב עבר על דברי תורה ח"ו? הלא עשו הוא בבחינת אל אחר, הוא מייצג את כוחות הטומאה, כוחות של עבודה זרה וכאמור, השר שלו בשמים זה הס"מ בכבודו ובעצמו, איך יכול להיות שיעקב משתחוה לו?

שואל ר' אלעזר בזוהר הקדוש, "וכי יעקב שהוא בחיר שבאבות שנבחר חלק שלם להקב"ה , ונתקרב לו ביותר, איך השתחוה לאותו רשע עשו, שהוא בצד אל אחר, ומי שמשתחוה לו משתחוה לאל אחר",ומסביר, "כתוב, והוא עבר לפניהם, מהו והוא, זהו השכינה העליונה שהיתה הולכת לפניו, שהיא השמירה העליונה שהיתה משמרתו, כיון שראה יעקב, אמר עתה הגיעה השעה להשתחוות אל הקב"ה, שהיה הולך לפניו".

<u>השקפה פנימית והשקפה חיצונית</u>
מסביר הרב אליהו דסלר זצ"ל (מכתב מאליהו, ב', פרשת וישלח), "אנו לומדים שעור חשוב בהשקפה חיצונית והשקפה פנימית. באותו מעשה יכולים לראות שני בני אדם שונים, מהות שונה, האחד יראה מהות

גשמית חומרית, והשני מהות רוחנית שתכליתה תיקון.

גם ההשתחוות יכולה להתפרש בהשקפה נחותה ככניעת החלש בפני הגיבור. (כמו שחשבו כל הנוכחים במעמד, כולל עשו, וכמו שנראה מסיפור הפשט). אבל הזוהר הקדוש מראה לנו את ההשקפה העליונה שיש בעניין, שאליה התעלה יעקב אבינו. מתוך ומעל המצב החומרי התגבר לראות לא את האויב, אלא רק את השי"ת העובר לפניהם. הוא ראה את גזרת השם שתהיה גלות תחת עשו וקיבל עליו את קיום ציווי השם, וזו היתה התעלות אל הכרת רצון הבורא, ובכך נתגלתה השכינה לפניו".

צריך לזכור ולשים לב היטב ששני בני אדם יכולים לראות את אותו הדבר ולחוות אותו כשני דברים שונים. תפיסת המציאות היא סובייקטיבית בהתאם למדרגתו של האדם. בזמננו אפשר לראות זאת היטב, כשרבים הם המתייחסים אל התורה, מקור האור של עם ישראל, כאל חושך גמור ח"ו. על זה אמר הנביא ישעיהו, "הוֹי הָאֹמְרִים לָרַע טוֹב, וְלַטּוֹב רָע: שָׂמִים חֹשֶׁךְ לְאוֹר וְאוֹר לְחֹשֶׁךְ" (ישעיהו ה' כ').

<u>נשיקת עשו</u>

על שיא המפגש עם עשו, כתוב, "וַיָּרָץ עֵשָׂו לִקְרָאתוֹ וַיְחַבְּקֵהוּ, וַיִּפֹּל עַל-צַוָּארָו וַיִּשָּׁקֵהוּ; וַיִּבְכּוּ". ויש הרבה פרושים על הנשיקה הזאת, ובפרט שהוסיפה התורה שש נקודות מעל המילה 'וישקהו'. רש"י אומר, "נתגלגלו רחמיו כשראהו משתחוה כל השתחוואות הללו". אבל המדרש (מדרש רבה) אומר, "כיון שראהו עשו, רץ אליו בזעם אף וזמם להורגו. אמר עשו: איני הורג את יעקב בחיצים ובקשת, אלא בפי אני הורגו ואמצוץ דמו. נפל עליו ונשכו על צואריו, נעשה נס, ונתקשו צואריו של יעקב כעצם השן, ונעשו שניו של עשיו רכות כשעוה". על יעקב כתוב: "צַוָּארֵךְ, כְּמִגְדַּל הַשֵּׁן" (שה"ש ז' ה'), ועל עשו כתוב: "שִׁנֵּי רְשָׁעִים שִׁבַּרְתָּ"(תהילים ג' ח').

יש שתי דרכים של היצר הרע, שתי קליפות המתבטאות כאן, 'אחי' ועשו. עשו זה היצר הרע הנלחם באופן חזיתי בעם ישראל. השני זה 'אחי', אותם שרוצים לאבד את ישראל בדרך של קרוב, "כולנו עולם אחד", "כולם שווים", בואו נעשה הסכמים יפים, נתלבש אותו הדבר, נהיה אחים, נתחתן זה עם זה... והתוצאה האיומה היא שח"ו מאבדים ע"י כך את הנשמה היהודית.

גם אומרים לבני יעקב, העולם הוא כזה, יום ככה, יום ככה, יש רק שינויים, יום אחד אופנה כזאת, יום אחד אחרת, אין שום דבר קבוע. וזה הרמז "שִׁנֵּי רְשָׁעִים שִׁבַּרְתָּ" (שם), צריך לשבר את אותם רשעים שאומרים שהכל זה רק שינויים. צריך לזכור שיעקב זה גם אותיות עקביות. אם היהודי רוצה לנצח במלחמה, הוא חייב לדבוק בעקבי ובקבוע, בדרך ישראל, בבורא עולם, ששם אין שינוי לעולם.

<u>מלאכי אמת</u>

לקראת סיום, נחזור לתחילת הפרשה. "וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו, אֶל-עֵשָׂו אָחִיו, אַרְצָה שֵׂעִיר, שְׂדֵה אֱדוֹם". יעקב שולח מלאכים לעשו. רש"י אומר, "מלאכים ממש". השאלה היא למה יעקב צריך לשלוח מלאכים ולא שליחים בשר ודם?

כתוב במדרש (בראשית רבה) "שבשעה שהקב"ה רצה לברוא את האדם, הוא נמלך במלאכי השרת. היו שם ארבע כיתות מלאכים: מלאכי שלום, מלאכי צדק, מלאכי אמת ומלאכי חסד. מלאכי שלום אמרו, אל יברא, כי כולו קטטה. מלאכי צדק אמרו, יברא, שעושה צדקות. מלאכי חסד אמרו, יברא, שהוא גומל חסדים. מלאכי אמת אמרו, אל יברא, שכולו שקרים. לקח הקב"ה את האמת והשליכה ארצה. כמו שכתוב, "וְתַשְׁלֵךְ אֱמֶת אַרְצָה"(דניאל ח' י"ב), אמרו לו מלאכי השרת, למה אתה מבזה את החותם שלך, הלא החותם של הקב"ה אמת. אמר להם: תעלה אמת מהארץ! שכתוב, "אֱמֶת, מֵאֶרֶץ תִּצְמָח" (תהילים פ"ה

י"ב)".

אומר הרב שיינברגר שליט"א, "תעלה אמת מן הארץ" זה רק בגמר התיקון. בעולם שלנו יש הרבה דברים סותרים, שני הפכים בנושא אחד בכל עניין. צריך הרבה אמונה, הרבה עוצמה, בכדי להתחבר עם כל מה שקורה. האמת נסתרת, אם האמת היתה נגלית אז לא היתה בחירה. אם כל אחד היה רואה שכל דברי התורה אמת, שכל דברי הנביאים אמת, שמזהירים על שכר ועונש, אז לא היתה בחירה.

יש כלל שכולם נכנעים בפני האמת. אם יבוא אדם שכל בני האדם יהיו משוכנעים שהוא איש אמת, כל בני העולם יכנעו בפניו. כל העניין הוא שקשה להיכנע מפני שאדם מרגיש את השקר בתוכו, אז הוא רואה שקר גם בחוץ, בשאר בני האדם, והוא אומר למה שאני אכנע בפני שקר, זה עולם של שקר.

<u>איש האמת</u>
עדיין לא מצאנו את האיש שכולם יודו שהוא איש אמת. אבל כשיגיע, כולם יכנעו בפני האמת. כאשר הוא יבוא ויספר להם על דברי הנביאים שמדברים על שכר ועונש, תיפול עליהם אימתה ופחד, ויעבדו את השם ביראה ובאהבה, ולא יזוזו כחוט השערה מדברי תורה, ומדברי הנביאים ומדברי החכמים.

יש הרבה אנשים שכל כך שקועים בשקר, גם כשהם רואים את האמת מול הפנים שלהם, כשהיא ממש טופחת על פניהם, הם כל כך שקועים בשקר שהם לא רואים אותה או מסרבים להכיר בה. אבל מי שרואה את האמת, הוא נכנע בפניה. החידוש הגדול הוא, שהאמת היא, שכל מה שקורה בעולם זה אמת, אלא שזה עוד לא קיבל את השלמות שלו.

<u>אמת בחלקים</u>
למשל, מסביר הרב שיינברגר שליט"א, אחד בא והוא לא מכיר את עולמה של התורה, והוא רואה שיש כל כך הרבה שיטות, כל כך הרבה דעות, יש חסידים, יש מתנגדים, אשכנזים ספרדים, כל מיני סוגים, וכל אחד הולך בדרך שלו, אז הוא מתבלבל לגמרי. לעומתו, אחד שנולד במשפחה מסוימת, בדרך מסוימת, אז הוא לא הולך לחפש משהו אחר, הוא יודע שזה הדרך שלו. הוא יודע גם שכולם מקיימים את התורה, כולם יש להם את אותה המטרה, והוא ממשיך בדרך שלו. הוא עסוק בחלק שלו ומקבל את מגוון הדרכים שבעבודת השם.

<u>חיבור החלקים</u>
העניין הוא שהאמת זה כמו פאזל, יש הרבה חלקים וצריך לשלב את כל החלקים אחד בשני. כאשר גומרים לשלב את כל החלקים זה תמונה שלמה. יש חלקים, כל חלק הוא אמיתי, אבל הוא רק חלק, ולכן אם נדבקים רק בזה אין בזה שום תועלת, כל התועלת זה בתמונה השלמה. לכל אחד יש את השורש שלו ששם הוא יכול להתחבר, אבל הוא צריך לדעת שהוא לא רק קשור לאותו חלק, אלא שהוא שייך לכלל התמונה השלמה, ואז יש לו אמת. אבל אם הוא חושב שרק הוא אמת וכל השאר זה שום דבר, אז אפילו אם הוא המח, עם המח לבד אי אפשר לעשות שום דבר, רק בחיבור שלו לכל האברים יש אדם שלם.

כך שהשלמות היא אצל מי שמתחבר עם הדבר הכי חזק בשבילו, עם השורש שלו, וכל השאר יש לו ע"י חיבור, ע"י אהבת ישראל. הוא יודע שהקב"ה ברא את העולם והוא נתן הרבה דרכים וכל אחד הולך בדרך שלו וכולם בסוף מתחברים למטרה אחת. כמו בצבא שיש כל מיני חיילות, וסה"כ זאת מערכת אחת עם מטרה אחת.

<u>אמונה אמיתית</u>

פרשת וישלח

אמונה בקב"ה זה אמונה שכל מה שנעשה בכל רגע מיום שנברא העולם עד התכלית, זה הכל אמת. רק מפני שלא נתחברו עדיין החלקים, לא רואים שזה אמת. מי שאשם שהחלקים לא מתחברים זה בני האדם. הקב"ה מנהיג את העולם לפי מעשיהם של בני אדם. אם מעשיהם טובים הרבה דברים מתחברים, אין פירוד בתוך המציאות והכל מסתדר, הכל עובד לפי התוכנית, הצורה מסודרת, בצורה ישרה. "לְבַד רְאֵה-זֶה מָצָאתִי, אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹקִים אֶת-הָאָדָם יָשָׁר; וְהֵמָּה בִקְשׁוּ, חִשְׁבֹּנוֹת רַבִּים" (קהלת ז' כ"ט). אז כאשר החשבונות הרבים יתיישרו זה עם זה, אז לא יחסר בעולם שום דבר ויתגלו הכוחות הנסתרים, יתגלה השפע האדיר בעולם.

<u>חיבור של הכל</u>

הרב שיינברגר שליט"א מסביר, האמת היא דבר מושלם, החותם, חותמו של הקב"ה. חותם פירושו שהכל כבר מחובר, הכל בא על מקומו בשלום וכל אחד עוזר לשני, ואפשר להפיק את התועלת המרבית מכל חלק כאשר הכל מחובר. החיבור של הכל זה האמת. חיבור של בני אדם זה עם זה, ואהבת לרעך כמוך. גם חיבור של כל המקומות, של כל הדברים בעולם, וגם חיבור של שושלת הדורות, מגיד מראשית אחרית, יש חיבור של ראשית ואחרית ביחד.

לכן זרק הקב"ה את האמת ארצה. אם העולם היה נולד בשלמות אז מיד היה אמת. אבל כיוון שלא נוהג בשלמות אז אם האמת תופיע בכל מקום אז כל אחד יגיד שזאת האמת שלו. אבל הקב"ה כבר השליך את האמת לארץ ואף אחד לא יכול להגיד, אני האמת. האמת תהיה נוכחת וגלויה רק כשהכל יתחבר.

איש אמת נקרא שבכל מקום הולך עם אותה דרך ובכל מקום מסתדר, בכל הזמנים מסתדר. לא שכולם מבינים אותו, אבל הוא הולך בדרך האמת.

מלאכי אמת לא יכולים להסתדר עם כל העולם, מלבד עם יעקב אבינו, הוא איש אמת "תתן אמת ליעקב". מי שרואה את מלאכי אמת ואת מי שהם מייצגים, נכנע בפניו. לכן שלח יעקב לעשו מלאכי אמת, אלה שקטרגו על הבריאה. לכן גם עשו, ששונא ליעקב כי הוא מייצג את ההפך מיעקב, הוא משלים עם יעקב. כתוב: "בִּרְצוֹת ה', דַּרְכֵי-אִישׁ; גַּם-אוֹיְבָיו, יַשְׁלִם אִתּוֹ" (משלי ט"ז ז'). שנזכה לקבל מהפרשה הזאת כח לחבר את הדברים ולראות את האמת, שנשלים עם כל האויבים החיצוניים והפנימיים ונזכה לראות את כל חלקי הפאזל מתחברים לאחד.

השעור מוקדש לרפואת שי בן רומה, יעל בת מזל וליאור בן מיכל בתוך כלל חולי עמו ישראל

השעור מוקדש לעילוי נשמת גילה בת רחל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה